

N:o 37.

Ank. till Riksd. kansli den 27 mars 1890, kl. 2 e. m.

Lagutskottets utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af 7 § i förordningen om allmän flottled den 30 december 1880.

7 § i förordningen om allmän flottled den 30 december 1880 är af följande lydelse:

»Erfordras för ändamålet att jord eller lägenhet, som annan tillhör, för flottleden begagnas eller att vatten, annan till men, ur vattendrag bortledes, då skall i saknad af godvillig öfverenskommelse frågan om skyldigheten att afstå hvad nödigt är på Konungens pröfning ankomma, efter ty angående sådant afstående för allmänt behof stadgas; och lände i dessa fall, jemväl om sättet för ersättningens bestämmande så ock i allt öfrigt, de för dylika frågor särskildt gifna föreskrifter till efterrättelse.»

Uti en inom Första Kammaren af herr *Adolf Unger* afgifven motion, n:o 5, som blifvit till lagutskottet hänvisad, anmärkes, att detta lagrum visserligen bestämde huru förfaras skall i saknad af godvillig öfverenskommelse, men att deremot i förordningen icke funnes intagna några bestämmelser för sättet att gå till väga i sådana fall, der godvillig öfverenskommelse med jordegaren verkligen träffats. Till följd af denna brist hade också mycken villrådighet uppstått vid förordningens tillämpning i detta hänseende, i det att Kongl. Maj:ts befallningshafvande i ett län fordrat såsom vilkor för en flottleds öppnande för allmänt begagnande att å hvarje jordremsa, vore den ock af blott ett par kvadratmeters areal, hvilken för flottledens inrättande tarfvades, fullständigt lagfaret eller intecknad köpebref skulle presteras, och i konsekvens härmed också gifvit den för flottledens afsyning tillförordnade personen i uppdrag att vid synetillfället utreda och

ingå i bedömande af lagligheten och beståndet af sådana jordupplåtelse; under det att Kongl. Maj:ts befallningshafvande i ett annat län deremot blott gifvit afsyningsförrättaren i uppdrag att, såsom ock funnes föreskrifvet i flottningsstadgans 8 § mom. 1, verkställa afsyning af de i flottleden utförda arbetena. — Då den gifna följderna af detta senare förfaringsätt måste blifva den, att i de många fall, der ingen expropriation af jord begärts, eller eljest tvist om jord för flottledens behof hvarken vid afsyningstillfället eller dessförinnan yppats, Kongl. Maj:ts befallningshafvande icke fått någon som helst anledning att befatta sig med jordfrågan, så hade ock deraf ytterligare följt, att samma myndighet funnit sig oförhindrad att, der de föreskrifna arbetena blifvit till läge och beskaffenhet godkända, förklara sökanden berättigad att för allmänt begagnande upplåta sådan flottled, oberoende deraf att möjligen framdeles tvist om en eller annan till flottleden afstådd jordbit kunde vara att befara. — Att denna senare tillämpning vore den med förordningens innehåll och mening mest öfverensstämmande och i praktiken den mest lämpliga, vore visserligen antagligt, och detta så mycket mera, som det väl icke heller kunde tillkomma Kongl. Maj:ts befallningshafvande såsom en administrativ myndighet, och än mindre afsyningsförrättaren, att pröfva och bedöma lagligheten och kraften af de mellan vederbörande jordegare och sökanden eller flottningsföreningen ingångna aftalen, eller att afgöra de tvister, som i anledning af dessa aftal kunde uppstå, hvilket uppenbarligen borde tillkomma endast de allmänna domstolarne; men då nu i allt fall faktiskt vore, att olika meningar härutinnan bland myndigheterna gjort sig gällande, och helt visst vore att befara det äfven så framdeles komme att ske, till oberäknelig skada, tidsutdrägt och obehag ej blott för allmänheten utan isynnerhet för de enskilda personer, som direkt träffades af följderna utaf en annan tillämpning af förordningen än den rätta, så syntes ett fullständigande och förtydligande af den här omordade, ganska viktiga lagparagrafen, vara ur alla synpunkter önskvärda.

Motionären föreslår därför, att Riksdagen behagade för sin del besluta att till § 7 i Kongl. Maj:ts förordning om allmän flottled af den 30 december 1880 foga en ny punkt af följande innehåll:

»Har deremot godvillig öfverenskommelse träffats, så att icke någon expropriation af jord eller lägenhet satts i fråga, eller eljest under ärendets handläggning någon befogad anmärkning till myndigheterna inkommit från egare till jord, lägenhet eller vatten, som för flottledens ordnande blifvit taget i anspråk, så må flottleden, der öfriga i denna förordning föreskrifna villkor blifvit uppfyllda, utan hinder af möjligen framdeles uppstående tvister om bättre rätt till sådan egendom, förklaras upplåten för allmänt begagnande.»

Lika med motionären och på de af honom anförda skäl anser lagutskottet förordningens bestämmelser böra så tillämpas, att Kongl. Maj:ts befallningshafvande, då godvillig öfverenskommelse i frågan träffats och de föreskrifna arbetena blifvit till läge och beskaffenhet godkända, eger förklara sökanden berättigad att för allmänt begagnande upplåta flottleden, utan att Kongl. Maj:ts befallningshafvande ingår i pröfning deraf, huru vida den träffade öfverenskommelsen till alla delar är sådan, att möjligheten af framdeles uppkommande tvister derom är utesluten. Att förordningen i något län erhållit en annan tillämpning, som dock, så vidt af motionen framgår, icke blifvit genom besvär dragen under högre myndighets pröfning, finner utskottet deremot icke innefatta tillräcklig anledning att till den anförda paragrafen foga ett tillägg af det i motionen föreslagna innehåll.

Utskottet anser sig följaktligen böra hemställa,

att herr Ungers förevarande motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 27 mars 1890.

På lagutskottets vägnar:

AXEL BERGSTRÖM.